

# Med skrivingen som fristed

■ KARI LØVENDAHL MOGSTAD

Fastlege Munkholmen legesenter, Trondheim

Det er i år tyve år siden jeg ble ferdig lege. Ferdig med en lang og krevende utdanning, som for mange ikke bare er en utdanning og en jobb, men også selve livet og en stor del av identiteten.

For meg var det ikke selvsagt at det ble denne veien jeg skulle gå. Jeg har alltid hatt mange og allsidige interesser og aktiviteter, og en lidenskap som alltid har fulgt meg er skrivingen. Som tenåring var jeg en aktiv vikar ved den lokale avisredaksjonen, og syntes jeg hadde verdens beste sommerjobb som freelancejournalist. Da gymnaset begynte å nærme seg slutten, og valgene om fremtiden skulle tas, var jeg veldig fristet til å søke journalisthøgskolen, men fikk klare råd fra redaktøren om at jeg med «så gode karakterer» måtte søke en *skikkelig* utdanning, og heller bruke skriveleden min på andre måter.

Så det bar rett til Bergen og preklinisk institutt, med pugging av kjemiske formler, fester og utspring. Men etter ett år ble det allerede en pause; jeg måtte tenke meg om en gang til, om dette var det jeg virkelig ville vie livet mitt til. Høsten gikk til skriving og avisarbeid, før jeg og venninnen min satte oss på flyet til Pakistan og la hele verden under våre føtter i et halvt år. Et fantastisk eventyr jeg aldri ville vært foruten!

Men lege ble jeg, og er veldig glad for det i dag. Det er en fantastisk jobb å være fastlege, med utrolig mange muligheter, ikke minst til å bli kjent med ulike typer mennesker og liv. Man blir ydmyk av å tenke på hva vårt arbeid betyr for folk i deres liv, med sykdom, strev og bekymringer. Det er ikke alltid vi kan løse folks problemer eller kurere deres plager, men vi kan alltid være medmennesker, og gi de som trenger det det lille *ekstra*, som de kanskje trenger for å få et verdig og brukbart liv.

Det er intense dager å være fastlege. For meg har det betydd at jeg har tatt bevisste valg. Jeg har gitt meg selv rom og tid til å gjøre andre ting enn å være lege. En til to dager i uken er jeg ikke *lege*, men fyller dagene med skriving og andre ting som er med på å gi meg overskudd og glede. Jeg



*Som fembarnsmor må skrivehundene gjerne foregå med barna rundt bena!*

jobber sammen med mannen min, og vi har en stor familie med fem barn. Vi driver også et firma, Lykkelig som liten, hvor vi har brukt utallige kvelder i årevis for å realisere gründerdrømmen vår. Det har krevd at vi har tatt bevisste valg, og lært oss å prioritere i hverdagen, både på jobb og hjemme.

Skrivingen er for meg et kreativt fristed, en slags kunstform, der jeg kjenner på at jeg *må* sette meg ned innimellom. Noen av mine lykkeligste stunder er når jeg finner roen, og kjenner *flyten* som kommer noen ganger. Da stoffet på en måte bare kommer ut, et sted innenfra, og det man ønsker å formidle lander på papiret eller skjermen nesten av seg selv. Når man skriver får man muligheter til å reflektere over ting, og man får forhåpentligvis også formidlet tanker og meninger på en måte som åpner opp for å vekke nysgjerrigheten hos andre. Jeg har laget meg et skrivested jeg kaller «Livslangs». Det er en blogg hvor jeg skri-

ver om temaer og ting som opptar meg. Jeg har alltid vært aktiv, nysgjerrig og et samfunnsengasjert menneske, og målet mitt er at mine skriverier skal engasjere, og at jeg får folk til å tenke gjennom hva de selv mener og tenker i ulike saker. Jeg har ikke faset på hva som er rett eller galt, men synes det er viktig at vi bryr oss, og engasjerer oss, også om ting som ikke alltid bare er rett foran vår egen nesetipp.

Det er et privilegium å få muligheten til å leve ut sine lidenskaper og interesser, i mitt tilfelle skrivingen. Jeg tror også det gjør en til et bedre og mer komplett medmenneske, enten det er i det private livet eller som lege. Det er nok også en god forebygging mot å bli utbrent, i et hardt og krevende arbeidsliv.

Man må bare være bevisst på å sette av denne tiden til seg selv!

■ KARI.MOGSTAD@GMAIL.COM